

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในท่ามกลางสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและผลกระทบจากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยขาดสมดุลเช่นที่ผ่านมาทำให้เกิดปัญหาต่างๆที่ซับซ้อนเป็นประสบการณ์ทางสังคม ที่สะท้อนให้เห็นถึงความเสื่อมถอยทางด้านจิตใจและจริยธรรม บุคคลให้ความสำคัญกับวัตถุและเทคโนโลยีจนลืมความสุขที่แท้จริงของชีวิต นับว่าเป็นผลกระทบต่อด้านจิตใจของเด็กและเยาวชนเป็นอย่างมาก (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2540 : 15)

การพัฒนาประเทศในอดีตมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ซึ่งจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับต่างๆ การจัดการศึกษาในระยะดังกล่าว เน้นในด้านการพัฒนากำลังคน เพื่อให้มีประสิทธิภาพในทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านอื่น ประกอบกับในระยะเวลาดังกล่าวสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาการเทคโนโลยี และนวัตกรรมต่างๆตลอดจนการรับเอาวัฒนธรรมต่างๆเข้ามาจากต่างประเทศมากเกินไป สิ่งต่างๆเหล่านี้มีส่วนทำให้คนไทยมีค่านิยมทางด้านวัตถุสูงขึ้น เป็นผลให้การดำเนินชีวิตสังคมของคนไทยเปลี่ยนแปลงไป ตัวอย่างที่เห็นเด่นชัด ได้แก่ การอพยพแรงงานจากชนบทเข้าสู่เมือง การออกทำงานนอกร้านของสตรีเพื่อหารายได้ช่วยเหลือครอบครัว การปล่อยให้เด็กอยู่เพียงลำพังตลอดจนการแข่งขันในด้านต่างๆ ซึ่งนับวันจะยิ่งทวีขึ้นตามลำดับ ปัจจัย เหล่านี้ส่งผลให้สังคมไทยในปัจจุบันประสบปัญหาทางด้านจิตพิสัยและชาติระเบียบวินัยของคนในชาติปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไป ดังที่ประเวศ วะสี (2535 : 29 - 30) ได้กล่าวถึงปัญหาของสังคมไทยไว้ที่น่าสนใจว่าทั้งๆที่เป็นเมืองพุทธ แต่ความเสื่อมทางศีลธรรมเกิดขึ้นเต็มประเทศไปหมด เช่น การเอารัดเอาเปรียบ การโกหก หลอกลวง เจ้าเล่ห์ หมกเม็ด การกดขี่สตรีเพศและเด็ก การฉ้อฉลคอร์ปชั่น ประเทศไทยได้สะสม ความไม่ถูกต้องไว้ในสังคมมากขึ้นๆ

หากปล่อยให้ปัญหาทางด้านคุณธรรมเกิดขึ้นและดำเนินอยู่เช่นนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อประเทศชาติในอนาคต ความเจริญทางด้านจิตใจจะเสื่อมลง เช่น การไม่เคารพกฎจราจร การทำลายสิ่งแวดล้อม การเอารัดเอาเปรียบผู้บริโภค เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นจากการที่บุคคลขาดคุณธรรม แนวทางแก้ไขจึงต้องเริ่มตั้งแต่เด็กและเยาวชน โดยการให้การศึกษาดุจธรรมอย่างถูกต้อง ดังนั้น การดำเนินการในเรื่องการปลูกฝังจิตพิสัย ให้เกิดขึ้นกับบุคคลในสังคมจึง

เป็นสิ่งจำเป็นและต้องรีบกระทำเพื่อให้ประเทศชาติได้พัฒนาไปในแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้บุคคลมีคุณภาพ มีความเจริญทางด้านจิตใจควบคู่ไปกับความเจริญทางด้านวัตถุ โดยมีการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้น วิชัย ดันศิริ (2538 : 1) ได้กล่าวถึงการศึกษาและพัฒนาคนว่า คือ กุญแจแม่ (Master Key) ที่จะเปิดประตูไปสู่การพัฒนาทั้งหลายและสอดคล้องกันกับแนวความคิดที่ โกวิท วรพิพัฒน์ (2538 : 2 - 7) ได้เสนอไว้ในที่ประชุมสัมมนาผู้บริหารโรงเรียนและหัวหน้าหน่วยงานสังกัดกรมสามัญศึกษา ประจำปี 2537 ว่า ที่ผ่านมามีการพัฒนาเศรษฐกิจโดยไม่ได้เน้นการพัฒนาคน เศรษฐกิจ สังคม วิชาการและคน ควรจะได้รับการพัฒนาไปพร้อมกัน โดยเน้นคนเป็นศูนย์กลาง แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาประเทศนั้นต้องพัฒนาที่บุคคล ซึ่งถือว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด ให้เป็นผู้ที่มีทั้งความรู้ ความสามารถและในขณะเดียวกัน ก็ต้องมีจิตพิสัยควบคู่ไปด้วย คือ เป็นทั้งคนเก่งและคนดี รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับปัญหาดังกล่าว ดังเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) เป้าหมายที่สำคัญคือการมีสังคมที่พึงปรารถนา ครอบคลุมไว้รอบอ้อม ชุมชนเข้มแข็ง และประเทศชาติมั่นคง ในการพัฒนาคนให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว จะต้องมีส่วนร่วมของการพัฒนาคนให้มีความสุข มีศีลธรรม มีการศึกษา มีจิตสำนึก รับผิดชอบต่อสังคม มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่าในศาสนา ประเพณีและวัฒนธรรมไทย (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2540 : 15) นอกจากนี้การศึกษาจะสอนให้คนเก่งแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอบรมให้ดีพร้อมกันไปด้วย ประเทศเราจึงจะได้คนที่มีคุณภาพ คือ ทั้งเก่ง ทั้งดี มุ่งเป็นกำลังของบ้านเมือง ให้ความเก่งเป็นปัจจัยและพลังสำหรับการสร้างสรรค์และให้ความดีเป็นปัจจัยเพื่อประคับประคองหนุนนำความเก่งให้เป็นไปในทางที่อำนวยผลประโยชน์อันพึงประสงค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2540 : 1)

กระทรวงศึกษาธิการโดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เป็นแกนกลางในการพัฒนาจิตใจที่จะนำไปสู่พฤติกรรมที่ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้เป็นคนเก่ง คนดีและมีความสุข ซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด สุนทรีย์และจริยธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคณะทำงานได้กำหนดกรอบแนวคิด หลักการและกระบวนการพัฒนาจิตพิสัยในระบบการเรียนการสอน พบว่า คุณลักษณะสำคัญในการพัฒนาจิตพิสัยของเด็กและเยาวชนในวัยเรียนมี 5 องค์ประกอบคือ 1. ความสนใจใฝ่รู้และสร้างสรรค์ 2. ความมีน้ำใจ 3. ความมีวินัย 4. ความเป็นไทย 5. การบริโภคด้วยปัญญา ในวิถีชีวิตไทย การสอดแทรกองค์ประกอบทั้ง 5 ประการ ในระบบการสอนก็จะทำให้เด็กและเยาวชนมีการพัฒนาทางด้านคุณภาพชีวิตที่ดี ปัญหาก็คือ ครู อาจารย์ ไม่สามารถที่จะนำไปสอดแทรกในการสอนรายวิชาต่างๆ การปลูกฝังจิตพิสัยโดยตรงและการบูรณาการกับวิถีชีวิตทั้งในและนอกโรงเรียน (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2540 : 1)

การปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นสิ่งที่ผู้บริหารโรงเรียนและครู อาจารย์ ต้องร่วมมือร่วมใจกันดำเนินการให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และนโยบายของการจัดการศึกษา เนื่องจากจิตพิสัยเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตที่ทุกคนต้องเรียนรู้และปฏิบัติในชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอ ผู้บริหารในฐานะเป็นผู้นำทางการศึกษาของโรงเรียน ชุมชนและสังคม เป็นบุคคลที่มีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการผลักดันให้ครู-อาจารย์ร่วมมือกันปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียนอย่างเป็นรูปธรรมและต่อเนื่อง และเพื่อเป็นการตอบสนองพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนให้มีคุณภาพโดยให้มีความรู้ คู่คุณธรรมและให้สามารถใช้คุณสมบัติ 5 ประการมาปรับใช้แก้ปัญหาของตนให้สามารถเผชิญกับสภาวะการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงของโลกได้อย่างฉลาด หน้าที่การปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงเป็นบทบาทที่สำคัญเป็นอันดับแรกๆที่ผู้บริหารต้องเร่งผลักดันให้เกิดขึ้นในสถานศึกษาของตน โดยการปลูกฝังจิตพิสัยโดยตรงโดยครูผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษาและโดยการสอดแทรกในรายวิชาสามัญโดยครูผู้สอนรายวิชาสามัญทั่วไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้บริหารการศึกษา จึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาการปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามความคิดเห็นของครู ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ในการปลูกฝังจิตพิสัย 5 ประการ คือ ความสนใจใฝ่รู้และสร้างสรรค์ ความมีน้ำใจ ความมีวินัย ความมีเป็นไทย และการบริโภคด้วยปัญญาในวิถีชีวิตไทย เพื่อนำผลวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีจิตพิสัยสูงขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามความคิดเห็นของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามความคิดเห็นของครู ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก จำแนกตามหมวดวิชาของครูผู้สอนและขนาดของโรงเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางบริหารและกำหนดวิธีการปลูกฝังจิตพิสัยให้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัด พิษณุโลก ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. เพื่อเป็นข้อมูลนำไปใช้เป็นแนวทางในการประสานความเข้าใจในวิธีการปลูกฝัง จิตพิสัยของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. เพื่อให้ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ได้รับการพัฒนาการปลูกฝังจิตพิสัยสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัญหาการปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ตามความคิดเห็นของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 1,483 คน จากจำนวนโรงเรียน 42 โรงเรียน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง ของเครซี และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้กลุ่มตัวอย่าง 307 คน จากนั้นนำมาสุ่ม แบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Sampling) ดังนี้

2.2.1 สุ่มร้อยละ 50 จากจำนวนโรงเรียนแต่ละขนาด. ได้โรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 4 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง จำนวน 10 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 8 โรงเรียน

2.2.2 สุ่มร้อยละ 25 จากจำนวนครูผู้สอนหมวดวิชาสามัญทั่วไป จำนวน 182 คน ส่วนครูผู้สอนหมวดวิชาสังคมศึกษา จำนวน 125 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 307 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ครูโรงเรียนมัธยมศึกษา

จำแนกตาม

3.1.1 หมวดวิชาที่สังกัด ได้แก่

3.1.1.1 ครูผู้สอนหมวดวิชาสังคมศึกษา

3.1.1.2 ครูผู้สอนหมวดวิชาสามัญทั่วไป

3.1.2 ขนาดของโรงเรียน ได้แก่

3.1.2.1 โรงเรียนขนาดใหญ่

3.1.2.2 โรงเรียนขนาดกลาง

3.1.2.3 โรงเรียนขนาดเล็ก

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ปัญหาการปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ความความคิดเห็นของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ใน 5 ประการ คือ

3.2.1 ความสนใจใฝ่รู้และสร้างสรรค์

3.2.2 ความมีน้ำใจ

3.2.3 ความมีวินัย

3.2.4 ความเป็นไทย

3.2.5 การบริโภคด้วยปัญญาในวิถีชีวิตไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. จิตพิสัย หมายถึง การที่นักเรียนตระหนักในความสำคัญและพยายามพัฒนาตนเองให้เกิดการปฏิบัติเกี่ยวกับคุณธรรม 5 ประการจนเป็นนิสัย

2. ปัญหาการปลูกฝังจิตพิสัย หมายถึง ข้อขัดข้องและอุปสรรคในการปลูกฝังจิตพิสัย 5 ประการ ได้แก่ ความสนใจใฝ่รู้และสร้างสรรค์ ความมีน้ำใจ ความมีวินัย ความเป็นไทย และการบริโภคด้วยปัญญาในวิถีชีวิตไทย

3. ความสนใจใฝ่รู้และสร้างสรรค์ หมายถึง คุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงถึงความกระตือรือร้นสนใจฝึกฝนฝึกคิดค้น เสาะแสวงหาความรู้ด้านต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการจำแนกเปรียบเทียบและวิเคราะห์ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ความสนใจใฝ่รู้และสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่บุคคลควรตระหนักในความสำคัญ และพยายามพัฒนาตนเองให้เกิดการปฏิบัติจนเป็นนิสัย เพื่ออำนวยความสะดวก ความเป็นอยู่มีความสะดวกปลอดภัยมีความสุขและมีคุณค่าทั้งต่อตนเองและผู้อื่น มีการแสดงออกทางพฤติกรรม ได้แก่ ความกระตือรือร้น ความกล้า ความริเริ่มและการตัดสินใจ ความเพียร

พยายามมุ่งมั่น ทำให้ดีกว่าเดิมอยู่เสมอ การแสวงหาแนวทางใหม่ๆ ความใฝ่ฝันและจินตนาการ ความชอบความชื่นชมและเห็นคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ

4. ความมีน้ำใจ หมายถึง คุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรู้สึกที่ดีที่บุคคลกระทำเพื่อผู้อื่นและสังคม มีการแสดงออกทางพฤติกรรม ได้แก่ การช่วยเหลือ การปลอบโยนหรือให้กำลังใจ การแสดงความเอื้ออาทร การชื่นชมยินดีในความดีงามของผู้อื่น การไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น

5. ความมีวินัย หมายถึง คุณลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของบุคคลที่สามารถควบคุมตนเองและปฏิบัติตามระบบระเบียบ เพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวมมีการแสดงออกทางพฤติกรรม ได้แก่ การควบคุมตนเองทั้งกาย วาจาและใจ การยอมรับผลการกระทำของตนเอง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม การตรงต่อเวลา ความมีเหตุผล การยอมรับความผิด เห็นใจของผู้อื่นตามกฎหมายเกณฑ์ของสังคม การเคารพสิทธิและหน้าที่ของกันและกัน

6. ความเป็นไทย หมายถึง การเห็นคุณค่า ภาคภูมิใจและสำนึกในความเป็นไทยที่มีวัฒนธรรมเป็นของตนเอง พร้อมทั้งจะปฏิบัติ ปกป้อง อนุรักษ์และสืบทอด อีกทั้งเทิดทูนสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีการแสดงออกทางพฤติกรรม ได้แก่ การใช้ภาษาไทยถูกต้อง ชัดเจน ความนิยมไทย ใช้ธงไทย การมีส่วนร่วมเผยแพร่และอนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมไทย ความชื่นชมในศิลปะไทย การนำภูมิปัญญาชาวบ้านมาประยุกต์ใช้ในวิถีชีวิต การปฏิบัติตนตามมารยาทไทย การร่วมกิจกรรมที่สำคัญของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

7. การบริโภคด้วยปัญญาในวิถีชีวิตไทย หมายถึง การเลือกรับหรือกระทำสิ่งใดๆ ด้วยการวิเคราะห์ ไตร่ตรองด้วยความรู้ ความเข้าใจในประโยชน์และคุณค่าที่แท้จริงมีการแสดงออกทางพฤติกรรม ได้แก่ การเลือกรับปัจจัย 4 และสิ่งของเครื่องใช้ การเลือกรับข้อมูลข่าวสาร การเลือกรับนันทนาการ การเลือกรับเพื่อนและสังคม การเลือกรับวิชาการและเทคโนโลยี การเลือกรับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

8. ครูผู้สอน หมายถึง ครูผู้ที่ปฏิบัติการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2542

9. ครูผู้สอนหมวดวิชาสังคมศึกษา หมายถึง ครูผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษา ที่ปฏิบัติการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2542

10. ครูผู้สอนหมวดวิชาสามัญทั่วไป หมายถึง ครูผู้สอนในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ที่ปฏิบัติการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2542

11. การปลูกฝังจิตพิสัย หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อให้บังเกิดผลในสิ่งที่สังคม ถือว่า ถูกต้องเหมาะสมและดีงามตามวิธีการที่กรมสามัญศึกษากำหนดไว้ 3 วิธี (กรมสามัญศึกษา, 2535 : 60) คือ 1) การสอดแทรกในการสอนรายวิชาต่างๆ 2) การปลูกฝังจิตพิสัยโดยตรง 3) การบูรณาการกับวิถีชีวิตทั้งในและนอกโรงเรียน

12. ขนาดของโรงเรียน หมายถึง การจำแนกโรงเรียนมัธยมศึกษาออกเป็น 3 ขนาด คือโรงเรียนขนาดเล็ก (1 – 12 ห้องเรียน) โรงเรียนขนาดกลาง (13 – 36 ห้องเรียน) และโรงเรียนขนาดใหญ่ (37 ห้องเรียนขึ้นไป)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ในการวิจัยครั้งนี้ คำว่า จิตพิสัย ให้หมายความรวมถึง คุณธรรม จริยธรรมด้วย
2. ในการวิจัยครั้งนี้เน้นศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็น ครูหมวดวิชาสังคมศึกษาเป็นหลัก

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ครูผู้สอนหมวดวิชาสังคมศึกษาและครูผู้สอนหมวดวิชาสามัญทั่วไป มีความคิดเห็นต่อปัญหาการปลูกฝังจิตพิสัย แก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแตกต่างกัน
2. ครูผู้สอนที่ปฏิบัติหน้าที่ ในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็กมีความคิดเห็นต่อปัญหาการปลูกฝังจิตพิสัยแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแตกต่างกัน

กรอบความคิดในการวิจัย

